

føle sig besværet ved at tage det under Behandling. Jeg troer derhos, at det vil gjøre et smerteligt og det ikke ganske ubesøjet Indtryk paa vore Medborgere udenfor, dersom vi undlode Noget af det, som vi paa nogen Maade maatte kunne gjøre for at fremme ogsaa denne Sag. Det er ganske vist, at der maa ligge os alle Magt paa at tilendebringe saamange Sager som muligt, og det er ganske vist, at det endnu ikke er umuligt ved en overordentlig Foretagelsesmaade og ved en noget overordentlig Anstrengeelse fra Thingets Side, der dog neppe behøver at blive overvældende, at opnaae dette Resultat. I Sagens, i vore Medborgeres og i Thingets egen Interesse skulde jeg derfor paa det Indstandigste fraraade en Comittees Nedsættelse, i det Haab, at Thinget meget mere vil bestemme sig til en overordentlig Behandlingsmaade af den og derved om muligt see den tilendebragt i det Par Dage, vi dog vel rimeligvis endnu have tilbage. Det forekommer mig, at det slet ikke kan være uoverkommeligt for os i. Ex. at holde et Par Møder paa Mandag, hvorved vi med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet kunne foretage to Behandlinger af den. Ja, vi kunne jo ogsaa holde et Møde endnu idag paa en senere Tid, hvis det maatte være at foretrække for at afholde 2 Behandlinger paa een Dag. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind herpaa, og selv om jeg af andre Grunde kunde ville gjøre et specificeret Forslag i den Retning, vil jeg dog ikke gjøre det, da det forekommer mig, at dette nærmest maa henhøre under den hvitærede Formands Resort, der bedre end noget enkelt Medlem overseer den Stilling, Sagerne have, og altsaa ogsaa den Orden, hvort de maatte kunne foretages. Men det, jeg udtrykkelig og indtrængende vil tillade mig at ytre, er, at jeg fraraader en Comittees Nedsættelse, og derimod foreslaaer, at vi meget mere søge at behandle denne Sag extraordinairt for endnu at kunne faae den tilendebragt i denne Session.

Bergsøe: Jeg skal ganske slutte mig til det, som er bemærket af den ærede Lands-
thingsmand, som sidst havde Ordet. Det er

mig bekendt, at det paa de vestindiske Der har opvakt en høj Grad af Mistydning, at denne Sag saaledes er blevet stød ud fra den ene Rigsdag til den anden, og det er ogsaa let forklarligt. Vore dansk-vestindiske Der befinde sig som de saakaldte smaa Antiller i det Hele taget for Diebliffet i en meget mislig Stilling. Veirforholdene have været ugunstige, Sukkerhøsten har været ugunstig, Concurranceforholdene med de sukkerproducerende Egne, der have gunstigere naturlige Betingelser, have ligeledes været ugunstige, og dertil kommer det Forhold, som Emancipationen har fremkaldt. Man har maattet søge at erstatte den Arbeidskraft, som man tabte ved Emancipationen, ved at man paa mange Steder maatte anskaffe sig kostbare Dampmøller, og en stor Deel af Planterne have derved maattet gjøre Udlag, som de skulle refundere inden kortere Tid. Man har bestandig haabet paa, at en Lov skulde udkomme, der kunde raade Bod paa den Forlegenhed, hvort man var kommen, ved den Sum, man vilde erholde ved den Erstatning, man fik for de Ufrie, og dette Haab er blevet skuffet fra den ene Termin til den anden. Sagen selv har jo ogsaa foreligget Publicum en temmelig lang Tid; allerede for et Aars Tid siden havde jeg Opfordring til at sætte mig nøtere ind i de vestindiske Forhold, og jeg savnede da ingenlunde Materiale til fuldstændigt at sætte mig ind i denne Sag. Flere Sessioner igjennem har Sagen været forelagt Rigsdagen fra Regjerings Side, og jeg troer saaledes ikke, at man kan ønske et Udvalgs Nedsættelse alene af den Grund, at man ikke skulde have havt Leilighed til tilbørligt at sætte sig ind i Sagen. Idet jeg derfor slutter mig til den sidste ærede Landsthingsmands Ord, skal jeg ligeledes slutte mig til ham, hvad Hensillingen til Formanden angaaer, om nemlig den ærede Formand ikke maatte finde Anledning til at foretage, hvad der efter hans bedste Skjønne kan tjene til at fremme Sagens Behandling.